

Хангърс

- Обичам, когато играем на чужд терен.
- Ненавиждам, когато играем на чужд терен. – Мадисън изважда сака си от багажника на моя мерцедес G-класа, най-новата ми покупка, преди да си облече самото.
- Дразниш се поради същата причина, поради която на мен ми харесва. – Заклучвам автомобила, пускам ключовете в чантата и си поемам дълбоко дъх, а хладният есенен чикагски въздух нахлува в дробовете ми. Обичам хокейния сезон, а тази седмица е неговото начало и на мачовете на чужд терен.
- Харесва ти, защото момичетата се тълпят да те видят във всеки град, в който отидем ли? Аз пък искам да виждам единствено съпругата си, която е тук, в Чикаго, с дъщеря ми и новородения ми син.
- Именно. – Шляпвам Мадисън по рамото, докато влизаме през частния вход на международно летище *О'Хейр*.
- Показваме личните си документи на охраната, преди да ни отведат на пистата.
- Получихме ли новия самолет? – Заковавам се на място и кимвам към новата птичка с логото на отбора на опашката.
- Така изглежда – отбелязва разсеяно Мадисън и поглежда телефона си.
- Как е Лоугън? – питам за съпругата му, защото знам, че в момента ѝ пише. Той е луд по нея. Пише ѝ по всяко време.

– Лошо момиче е тя, мой човек. – Гласът на Мадисън е зареден с гордост. – Ем Джей е едва на седмица, а тя вече му е направила график.

Това не е никаква изненада. Съпругата на Мадисън е една от най-близките ми приятелки и вероятно най-способният човек, когото познавам. Те са единствените ми приятели, които имат деца, но четиричленното им семейство се е превърнало в мое приемно семейство. Дъщеря им ме нарича *чичо Зи*, а аз наричам децата *племенник* и *племенничка*, макар да нямаме кръвна връзка. Баща им е най-добрият ми приятел и може да се каже, че вече ми е брат.

Но невинаги е било така.

Навремето, докато растяхме, Илай Мадисън беше един от най-омразните ми съперници. И двамата сме от Индиана, играехме за младежката лига в два различни отбора. Той беше златното момче, което получаваше всичко, което пожелае, и това ме дразнеше неимоверно много. Животът му беше съвършен. Семейството му беше съвършено, за разлика от моето.

След това той продължи да играе към Университета на Минесота, докато аз играех за държавния на Охайо, и съперничеството от детските години се запази през нажежените пет години колежански хоккей. По онова време имах разни семейни проблеми и изкарвах гнева си на леда. Оказа се, че простотиите ми се стоварват върху Мадисън, когато го лепнах за оградата с подлярски удар още в началото на колежа. Прецаках му глезена и той трябваше да се оттегли през втората година, а след това дойде подборът за Националната хоккейна лига.

По ирония на съдбата аз също трябваше да се оттегля през втората си година, защото се провалих по някои предмети.

Той ме мразеше заради стореното, а пък аз мразех себе си поради други причини.

След това започнах да ходя на терапия. Ходех безотказно. Работех над проблемите си и през последната година двамата с Мадисън вече бяхме първи приятели. Все още играехме за различни отбори, но поне проявявахме уважение един към

друг и намирахме общ език, докато разрешавахме психичните си проблеми. Той трябваше да се пребори с пристъпи на безпокойство и паник атаки, а аз с изпълнения с горчивина гняв, който също ме докарваше до паник атаки, като ме поглъщаше и ме заслепяваше за действителността.

Каприз на съдбата събра двама ни с Илай Мадисън в един отбор тук, в Чикаго, където играем професионален хокей за *Рантърс*. Този сезон е началото на седмата ми година с професионалистите и не мога да си представя да играя другаде.

Тъкмо затова трябва да се уверя, че договорот ми ще бъде преподписан в края на настоящия сезон.

– Скот, получихме ли нов самолет? – питам един от мениджърите на отбора, който върви пред нас.

– Да – провиква се той през рамо. – Както и всички професионални отбори от Чикаго. Нова чартърна компания. Нов самолет. Някаква крупна сделка, която са подписали с градската управа.

– Нов самолет. Нови седалки... Нови стюардеси – добавям многозначително.

– Винаги сме имали нови стюардеси – намесва се Мадисън. – До една се опитаха да преспят с теб.

Свивам самодоволно рамене. Той не греши и изобщо не се срамувам. Само че не спя с жени, които работят за мен. Става голяма каша, а аз не обичам такива неща.

– Това е другото ново – провиква се мениджърът ни. – Екипажът и стюардесите ще бъдат едни и същи през целия сезон. Свърши се със случайните екипажи, които ви искат автографи.

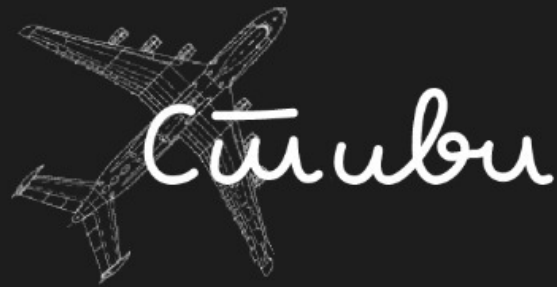
– Или пък се опитват да ти смъкнат гащите. – Мадисън ме поглежда многозначително.

– Нямах нищо против.

Телефонът в джоба на панталона ми подава сигнал. Вадя го и откривам две нови съобщения, които ме чакат в Инстаграм.

Кари: *Видях графика ти с мачовете. Тази вечер си в града. Свободна съм, гледай и ти да се освободиш!*

Ашли: *Довечера си в моя град. Искам да те видя! Няма да съжаляваш.*

– Този тип е кретен.
– Кой? – Пита новата ми колежка, Инди, и поглежда към пътеката.

– Онзи, който е седнал на реда до аварийния изход.
– Илай Мадисън ли? Чувала съм, че е най-свестният тип в Националната хокейна лига.

– Не този. Другият. Седи до него.
Двамата мъже на реда до аварийния изход може и да правят впечатление на добри приятели и да имат много общо отвътре, но са пълни противоположности отвън.

Косата на Еван Зандърс е черна, много къса, сякаш не издържа повече от седем до десет работни дни, без да се подстриже. Затова пък буйната кестенява коса на Илай Мадисън пада небрежно над очите и той едва ли помни кога за последен път е ходил на фризьор.

Кожата на Еван Зандърс е безупречна, златистокафява, докато на Илай Мадисън е по-светла, а бузите му са румени.

На врата на Еван Зандърс се вижда златна верига, пръстите му са обсипани с модерни златни пръстени, докато Илай Мадисън носи само едно бижу. Халка на левия безименен пръст.

Аз съм необвързана жена. Разбира се, че първото, което забелязвам, са ръцете на мъжа, най-вече лявата.

Общото между тях е, че са безобразно готини, и съм готова да се обзаложа, че това им е добре известно.

Инди отново наднича напред. Добре че сме в задната част на самолета и всички седят с гръб към нас, така че никой не забелязва как тя оглежда пътниците.

– За Еван Зандърс ли говориш? Да, за него се знае, че е гадняр, но на кого му пука? Изглежда, Господ е решил да отдели малко повече време и да добави повечко „секси“ в генетичната му направа.

– Той е задник.

– Права си – съгласява се Инди. – И задникът му е изваян от Господ.

Не мога да се сдържа и прихвам с новата си приятелка. Запознахме се преди няколко седмици, докато бяхме заедно на обучение, и макар да не знам много за нея, поне засега ми се струва страхотна. Да не говорим, че е великолепна. Тя е висока и слаба, кожата ѝ има естествения блясък на леко жарната от слънцето, русата ѝ коса се стеле по гърба. Очите ѝ са топло кафяви и не мисля, че тя си слага какъвто и да било грим, единствено защото е изключителна и без него.

Поглеждам униформата ѝ и забелязвам, че е съвършено изпъната по слабото тяло. Няма зейнали места между копчетата на ризата, правата ѝ пола не се е смачкала като моята, която се опитва да задържи всичко вътре.

Внезапно изпитвам срам и се опитвам да оправя прилепналата си униформа. Поръчах я миналия месец, когато бях няколко килограма по-слаба, но теглото ми постоянно варира.

– От колко време се занимаваш с това? – питам Инди, докато чакаме останалата част от отбора и персонала да се качи на самолета, за да поемем на първото пътуване за този сезон.

– Откога съм стюардеса ли? Трета година. Само че никога преди не съм работила за отбор. Ами ти?

– Четвърта година и вторият ми отбор. Летях с отбор на Националната баскетболна асоциация от Шарлът, но брат ми живее в Чикаго и помогна да ме назначат на това място.

– Значи и преди си работила със спортисти и това не е нещо ново за теб. Ако трябва да съм честна, аз съм малко зашеметена, че съм сред звезди.

Била съм сред спортисти. Излизах със спортист. Роднина съм на спортист.

– Да, те са просто нормални хора, също като теб и мен.

– Не знам за теб, момиче, но аз не изкарвам милиони долари на година. В това няма нищо нормално.

Аз определено не изкарвам такива пари, тъкмо затова живея в невероятния апартамент в Чикаго на своя брат близък, поне докато не си намеря нещо. Не ми е приятно да живея с него, но не познавам никого друго в града, а той много настояваше да се преместя. Освен това изкарва невъзможно много пари, така че не ми е неудобно, че го използвам за безплатно място, където да преспивам.

Двамата с него сме коренно различни. Райън е съсредоточен, стегнат, устремен напред и успешен. Знаеше накъде да поеме още от седемгодишен. Аз съм на двайсет и шест и все още се опитвам да си намеря мястото. Въпреки че сме различни, двамата с него сме близки приятели.

– Ти от Чикаго ли си? – питам новата си приятелка.

– Тук съм родена и расла. Е, в покрайнините. Ами ти?

– Расла съм в Тенеси, но учих в колеж в Северна Каролина. Останах там, когато си намерих работа като стюардеса. Преди месец се преместих в Чикаго.

– Новодошла в града. – Кафявите очи на Инди блестят развълнувано и малко игриво. – Трябва да излезем, когато се върнем. Трябва да излезем и докато пътуваме, но ще ти покажа най-хубавите места в Чикаго.

Отправлям ѝ усмивка, изпълнена с благодарност, доволна, че имам толкова готино и приятно момиче с мен на самолета този сезон. Този бизнес може да бъде убийствен и понякога момичетата не са много мили едно към друго, но Инди ми се струва искрена. Двете с нея ще прекараме целия хокеен сезон заедно, така че съм още по-благодарна, че се разбираме.

За съжаление, не мога да кажа същото за другите стюардеси. През двете седмици на обучение Тара, главната стюардеса, ми се стори доста дръпната. Май е по-точно да се каже, че си пазеше територията. Или пък просто, че гаднееше. Или и двете.

– Трябва да ти призная нещо – зашепва Инди и пригласяда назад кичур руса коса. – Нищичко не разбирам от хокей.

Кискам се.

– И аз.

– О, слава богу. Радвам се, че това не беше едно от изискванията за работата. Знаем кои са всичките, защото направих проучване, достойно за ФБР, в социалните медии, но не съм гледала дори един мач. Гаджето ми обича спорта. Дори ми даде пропуск за залата, ако имам нужда.

– Чакай, наистина ли?

Тя махва с ръка.

– Майтап. Никога не би го направил. Ако не друго, той е този, който би искал пропуск. Обожава да гледа спорт, следва спортистите, всичко.

Преди да успее да каже на Инди, че у дома има човек, на когото нейното гадже е фен, скапаният от редицата при аварийния изход тръгва по пътеката към нас.

Няма да лъжа и да твърдя, че Еван Зандърс не е красавец. Изглежда така, сякаш току-що е слязъл от модния подиум, ако мога да съдя по начина, по който се е насочил към мен. Дръзката му усмивка разкрива съвършени зъби, очите му са образец за лешникова мечта. Шитият по поръчка костюм от три части е с дискретна шарка рибена кост и издава, че той не излиза от дома си, ако не е облечен така, че да впечатлява.

Само че е надут кретен, който реши, че искам автографа му, и гледаше снимки на полуголи красиви жени, докато аз се опитвах да обясня как ще спася живота му, ако нещо се случи.

В интерес на истината, вероятността той да има нужда да научи нещо от онова, което се опитвах да обясня, е минимален, дори несъществуващ, но не това е смисълът. Смисълът е, че той е арогантен, самовлюбен спортист. Познавам този тип. Излизала съм с такъв като него и никога няма да го направя отново.

Затова преставам да му се възхищавам и се обръщам, за да се залисам с нещо незначително в кухнята, но присъствието му

е натрапчиво. Той е от мъжете, които всеки забелязва, когато влязат някъде, а това ме дразни още повече.

– Добре, госпожице Шей – прошепва Инди фамилията ми и ме побутва.

Поглеждам я, но тя сочи Зандърс. Обръщам се и вдигам поглед към него. Пронизващите му лешникови очи са приковани в мен. По устните му пълзи възможно най-арогантната усмивка, докато стои на тесния вход към задната кухня на самолета. Подпира се с две ръце на бариерата и така нито аз, нито Инди можем да излезем.

– Искам газирана вода с допълнителен резен лайм. – Насочил е тези лазерни очи към мен.

Едва се сдържам да не завъртя очи, защото преди малко му казах откъде да си вземе. Има огромен, свръхмодерен хладилник на трийсет сантиметра от него, в който има всякакви напитки и това съвсем не е случайно. Спортистите обикновено са прегладнели след мач и тъй като след това редовно се случва да летим, самолетът е снабден с бюфет на корем, има храна и напитки във всяко кътче, към което погледнеш, и трябва просто да протегнеш ръка.

– В хладилника – соча към последната редица седалки непосредствено до него.

– Но аз искам *ти* да ми я дадеш.

Каква арогантност.

– Аз ще ви донеса – намесва се развълнувано Инди, готова да свърши задача, която не е нейна работа.

– Няма нужда – спира я Зандърс. – Стиви ще ми я даде.

Присвивам очи към него, а лъскавите му зъби се показват, защото му е безкрайно забавно. Само че няма нищо забавно. Той е дразнещ.

– Нали така, Стиви?

Как само ми се иска да го пратя да си го начука, и то не защото не искам да си свърши работата, ами защото той се опитва да докаже нещо. Опитва се да ми натяква, че работя за

него. Само защото ни е клиент, не означава, че има право да се държи грубо и да очаква аз да не проявявам същата грубост.

Колебая се, не искам да създавам лошо впечатление пред новата си колежка още в първия ден. Пет пари не давам какво мисли този тип за мен, но предпочитам да не се представям пред Инди като съвършената заядлива гаднярка още в началото.

– Разбира се. – Гласът ми прозвучава твърде висок, но никой тук не ме познава достатъчно добре, за да разбере, че се преструвам.

Зандърс се премества, оставя съвсем тясно местенце, за да мина, и това ме притеснява. Не съм дребна и не искам да се засрамвам, ако не успея да се промъкна покрай него. Част от вътрешната ми несигурност се опитва да излезе на показ, преди да я овладее и да я заменя с маската на самоувереност, която съм свикнала да показвам. Само че Зандърс се премества още малко по-настрани и за щастие, ми прави място.

Пристъпвам една крачка, буквално една крачка, извън кухнята покрай Зандърс до хладилника пред него, който той почти докосва. Отварям капака и вадя първата напитка, която виждам. Оказва се точно газирана вода. Нямах да му отнеме повече от три секунди да го направи, но той искаше да докаже нещо.

Докато вадя водата, усещам, че се е надвесил над мен. Адски висок е, вероятно към метър и деветдесет и пет, и в сравнение с моите метър шейсет и осем той се извисява над мен. Не ми е оставил почти никакво място на пътеката, за да се обърна, и когато се опитвам, попадам на гърдите му.

– Много ти благодаря, *Стиви*. – Казва името ми по същия покровителствен начин, по който аз се обърнах към него преди, и лениво поема бутилката от ръката ми. Дългите му пръсти докосват леко моите и през цялото време лешниковите му очи не се откъсват от мен. Свободната му ръка се вдига, наглася крилата на ризата ми и оправя изкривената табела с името.

Очите му блестят закачливо, весело и много арогантно, но аз за нищо на света не мога да си наложа да откъсна поглед.